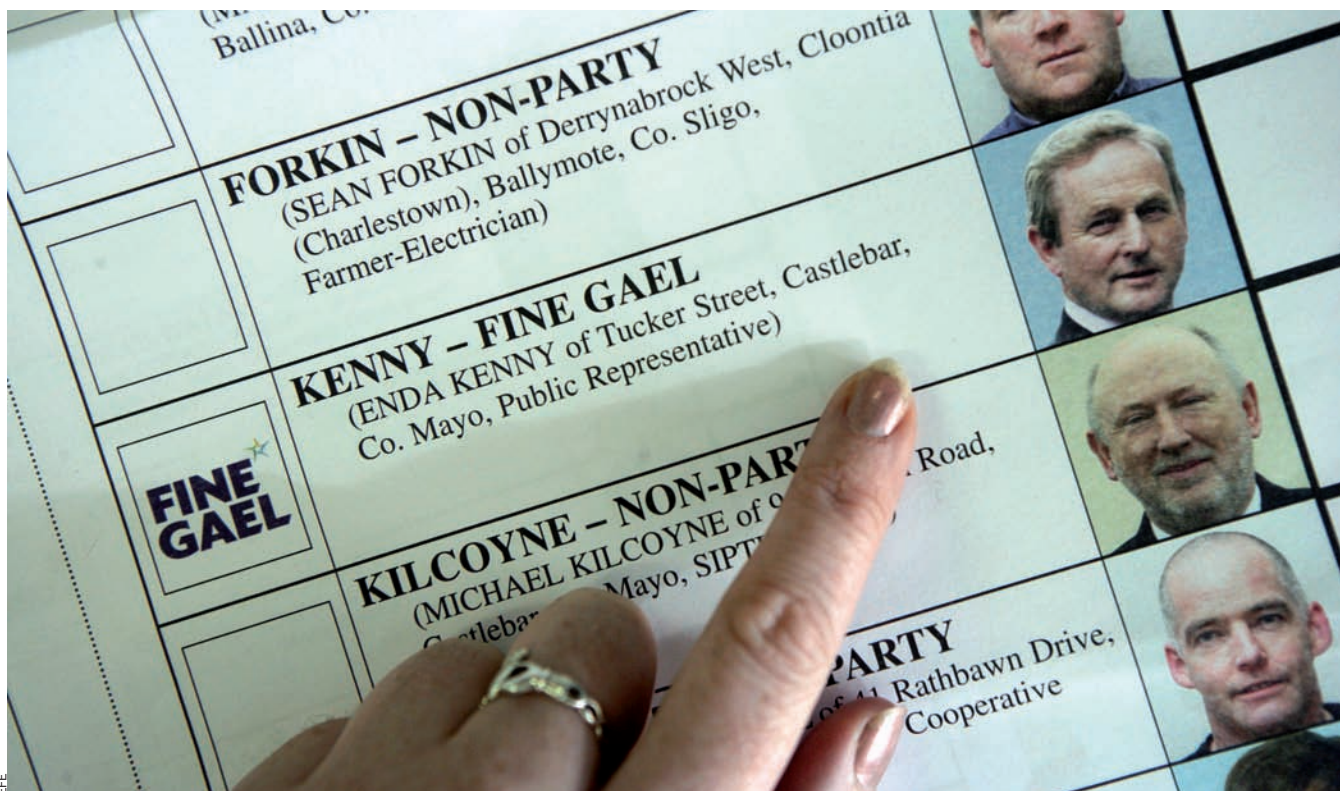

Cròniques del món

El dit d'una votant assenyalant Enda Kenny, candidat del Fine Gael, sobre una papereta de les eleccions parlamentàries que es van dur a terme a Irlanda el 25 de febrer.

Kenny, l'assenyalat per a salvar Irlanda

LONDRES ■ Victòria Jiménez

El nou govern d'Irlanda té tres setmanes escasses per a negociar amb la Unió Europea i el Fons Monetari Internacional els termes del seu préstec, que havia de reflotar el país fent de contrapès al deute nacional de 155.000 milions d'euros, però que ha enfonsat la demanda domèstica fins un 20%. Per al candidat del Fine Gael i primer ministre a l'espera, Enda Kenny, guanyador de les eleccions del 25 de febrer, la tasca és ingent: la galtada seca que la ciutadania hauria volgut clavar a la banca d'inversions i la indústria de la construcció, l'ha rebuda el Fianna Fáil, el partit que ha dominat la política irlandesa gairebé des de la independència. Tanmateix, Kenny no ha obtingut una majoria suficient per a decidir qui fa seure al gabinet i, particularment, quines seran les opcions

que Irlanda portarà a Brussel·les. La setmana passada, portaveus de Fine Gael repetien el mantra de "Kenny no és d'aquells polítics que esperen a veure què passarà", o "en aquests moments Kenny estudia les possibles coalicions per a formar un equip al servei del bé comú". Però qui voldrà entrar en joc amb els 75 o 76 diputats del Fine Gael –algunes demarcacions encara no han lliurat el resultat final de les votacions– per a escurçar la distància del 12% entre la despesa pública i els ingressos de l'estat? El Partit Laborista –fan córrer els rumors d'analistes polítics i comentaristes financers variats– sona com l'elecció més avinent, més segura per a sortir de Dublín amb un front compacte i moderat. La taxa d'interès sota la qual Irlanda hauria de revifar la seua economia per a tornar els diners del

crèdit internacional és del 5,8%: efectivament, és excessiu, gairebé contradictori amb la necessitat de reinvertir en el malmès mercat laboral. Per això, una mica de mal geni no li aniria malament a Kenny, és a dir, una dosi de Sinn Féin via l'arxirebel Gerry Adams, que –només de dir-ne el nom– envia espurnes elèctriques a través de bona part de la classe política i la burocràcia paneuropea. De fet, Adams ha obtingut el seu escó i els altres 14 –ha triplicat els resultats del 2007– no solament amb l'aposta d'una Irlanda unida, sinó amb l'amenaça de no tornar tots els diners que exigeixen els inversors en bons sobirans. El Sinn Féin és la quarta força política a Dublín, però aquest missatge ressona més enllà: secretament, Madrid, Lisboa i Atenes s'alegrarien si la pressió dels mercats del capital es desinflés una mica.

FRANCE DIPLOMATIQUE

MAM ha deixat de ser ministra.

PARÍS ■ Juli Martí Casals

President sense diplomàcia. La crisi oberta per les revoltes àrabs i la caiguda de la ministra d'Afers Estangers, Michèle Alliot-Marie, en benefici de l'ex-primer ministre Alain Juppé, ha fet dir a un diputat socialista que "si bé al president Sarkozy el trobem pertot arreu, ningú no veu França enlloc". L'actual president francès, que pensava recuperar una certa popularitat i encarar la campanya electoral de les presidencials de l'any vinent amb tranquil·litat, es troba amb uns sondatges demolidors. Prop d'un 81% dels francesos creu que la *veu del país* s'ha desprestigiada i, només un 7% encara creu que amb Sarkozy la diplomàcia francesa ha guanyat pes i prestigi. Per al govern, la situació és francament complicada. En una intervenció de poc menys de set minuts, Sarkozy va justificar un canvi en tres dels quatre principals ministeris per a respondre als reptes de la nova situació internacional. "El meu deure com a president de la República és d'explicar els reptes del futur però, també, de protegir el present dels francesos. Es per això que amb el primer ministre hem decidit de reorganitzar els ministeris que afecten la nostra diplomàcia i la nostra seguretat" i, afegia que proposaria als diferents membres de refundar la Unió per la Mediterrània (UPM). El nou ministre, efectivament, declarava poques hores després que la UPM era una prioritat del seu mandat i que calia renovar un organisme que havia estat fundat durant una cimera amb prop de quaranta caps d'estat el juliol del 2008 i que, des de llavors, ha fet poc més que triar Barcelona

per capital. Amb tot, el calendari encara complica més la reconquesta de l'opinió a la qual vol dedicar-se Sarkozy. Les eleccions cantonals del 20 i 27 de març vinent podrien permetre a l'esquerra de guanyar prop de 8 departaments suplementaris i així, amb vista a la tardor i les senatorials, aconseguir la majoria a la cambra alta del Parlament; fet inèdit en la història de la República Francesa. I si bé és cert que ambdues són eleccions poc apassionants per a l'opinió, cal afegir-hi les primàries dels ecologistes i dels socialistes que, amb tota probabilitat, faran ombra mediàtica a l'acció política del president. L'ambiciós programa de la presidència francesa del G20 i del G8 sembla, ara com ara, totalment oblidat. La cimera de París, el mes passat, va demostrar com la premsa només s'interessava per la presència i el futur del director general de l'FMI, el socialista Dominique Strauss-Khan, i en canvi, Sarkozy es convertia en allò que el setmanari *L'Express* anomenava "un president sense diplomàcia".

MÈXIC ■ Maria Josep Siscar

Ortega es vol perpetuar. El president de Nicaragua, Daniel Ortega, podria repetir mandat després de les eleccions que es faran en aquest país el 6 de novembre. Tot i que la Constitució no ho permet, Ortega ja ha fet oficial la seva candidatura pel Front Sandinista d'Alliberament Nacional (FSLN) gràcies a una controvertida sentència de la Cort Suprema de Justícia, que el 2009 va deixar sense efecte la llei que prohibeix la reelecció continuada. L'oposició partidària i civil, des de la dreta a l'esquerra, al·lega que el poder judicial no pot derogar disposicions constitucionals sense l'aval del Congrés, i considera "il·legal" la candidatura d'Ortega. Per

HONBILLE

El president nicaragüenc Daniel Ortega ha suscitat una forta polèmica al seu país.

això, impugnaran la seva candidatura i han engegat una campanya de denúncia mediàtica. Tanmateix, cal recordar que el triomf d'Ortega el 2006 es deriva de l'acord entre ell i el principal candidat de la dreta, l'ex-president Arnoldo Alemán. Ambdós líders modificaren la llei electoral, i el repartiment partidista dels membres del poder judicial, entre més institucions, per a consolidar el bipartidisme. Per al polític nicaragüenc Nayar López, el problema no és la reelecció, sinó "l'abús de poder" que la permet. "Nicaragua viu segregada per una elit política i empresarial que fa tant com pot per a conservar el poder, en oposició a una gran quantitat de la població immersida en la pobresa i la desocupació", explica López. Malgrat el discurs populista d'Ortega, situat en l'eix bolivarià, el mandatari ha acomplert polítiques neoliberals que permeten a l'empresa privada de dur a terme els seus negocis sense gaire entrebancs. A l'àmbit internacional, té relacions estables amb els Estats Units i la Unió Europea, que, de moment, només li reclamen que permeti l'observació electoral a les eleccions per a evitar sospites de frau electoral, com les que recauen sobre les últimes eleccions municipals del 2009, quan es va aplicar per primera vegada la mateixa excepció a la reelecció que ara farà servir Ortega. L'oposició s'organitza entorn de l'ex-president Alemán del Partit Liberal –de dretes–, sobre el qual planen greus acusacions de corrupció; i Fabio Gadea, un empresari de la ràdio, que encapçala la Unitat Nicaragüenca per l'Esperança, de centre-dreta. Però si aquests no fessin front comú, Ortega s'erigiria com a candidat victorios amb un 36% dels vots, segons la darrera enquesta de la consultora Cid-Gallup. D'una altra banda, l'esquerra està diluïda. La vella guàrdia sandinista, que va conformar l'FSLN a partir d'un moviment guerriller contra la dictadura ara fa cinquanta anys, s'oposa frontalment a Ortega però no ha estat capaç de conformar una alternativa sòlida. I, d'una altra banda, el mandatari ha ajuntat l'ala més conservadora i dirigeix el partit actual amb mà de ferro. Així doncs, tot i la controvèrsia, sembla que ni amb el recel conservador ni amb la sensació de traïció que té l'esquerra no n'hi ha prou per a evitar la perpetuació de l'orteguisme.